

Пѣятъ и играятъ момитѣ, че като се наловятъ и булки, та хорото става завито, т. е. концентрично въ два или три реда. Играятъ до стѣмняване. И си хвърлятъ закачки една друга. Така: ще запѣятъ пѣсенята: *Цѣвнало ѝ бѣло кокиче на Пенкинитѣ* (или да кажемъ на Минкинитѣ, на Цанкинитѣ и др.) *пенджурки*. „*Вечеръ го Пенка залива, сутринъ го Петъръ* (или Косю, или Христо и др.) *обира*... а визираната мома се смѣе и ужъ отрича споменатия ѝ любовникъ! Сжщо така ставаше и припѣването на нѣкои ергени въ тѣхно присѣствие съ горната пѣсенъ. Ако нѣкой ергенинъ—чехларинъ мине край хорото, или се улови да играе, то момитѣ ще запѣятъ:

„Пуститѣ му чехлари, съ торба за вехтари,
Искатъ моми скършени — паритѣ имъ свършени,
Окачили синджири, — а пѣкъ нѣматъ сахати.
Бацитѣ имъ богати, — синове имъ аргати.
Всичката имъ сермия — тютюнева кесия

и пакъ смѣхъ и весело настроение въ цѣлото хоро. А визиранитѣ ергени (чехлари) се мръщятъ и заканватъ на момитѣ. Около хорото и вътре въ него деца се гонятъ, скачатъ... и тѣ се веселятъ.

Отлетяха тия блаженни весели времена! Забравиха се и старонароднитѣ и хороводнитѣ пѣсни. Ще се забравятъ и самитѣ игри (днесъ ги наричатъ танци,) защото днешното младо поколѣние пѣе шлагери, танго...; играе чужди игри на *дансинга*...

Добре, че въ нѣкои грамофонни плочи сж записани нѣкои старонародни пѣсни, а то вече всичко е на изчезване. Нови времена, нови хора — нови прави и обичаи. Замира народностното, замѣства го модерното.

По известни севлиевски пѣсни имаме: Лалчо и Малушка; Бегликчи Енчо; Стоянъ и майка му; Дафинка първо вѣнчило; Дуда булка хубава; Стойчо и Радка; Маръ мари, мамо, чумата; Тонка Хорма Койнярска; Засвирилъ Халилъ съ кавали; Залибилъ Марко Тодора; Змей и Димитра; Сироммахъ Герги; Иванъ иска кадѣнче и Придошелъ ми е Дунавъ.

Тѣзи пѣсни сж слушани отъ Хинко Беязовъ, Ст. Хр. Беязовъ, баба Еленка, Шопова баба Иванка Дочева, Станка Ив. Братованова.